

"MÅSTE MAN BARA GÅ OCH GÅ"

HUR MYCKET JAG ÄN SKULLE ÖNSKA DET, så har det inte varit helt lättkörda spår för mitt barn in i friluftslivet.

Han vill hellre ligga under soffbordet och äta kanelbullar.

Ambitionerna har gått från självklart oändliga till närmare noll för den stukade modern. Vi sätter i alla fall på underställ, ullstrumpor, overall, vantar, mössor, pjäxor, hjälm, skidor och glasögon. Innan vi tar av det. Vi dukar upp fiket intill skridskoisen, innan vi går hem.

Om de grandiosa förväntningarna avlivas har det en

"Om de grandiosa förväntningarna avlivas har det en chans att bli bra

chans att bli bra. En cykeltur kan utvecklas till en bergsbestigning och om den lata ungen får sitta i vagn så kan vi ta oss ganska långt in i skogen.

Men många gånger är det att jobba i en kombination av motvind och lera. Mootståndet. Tröögheten.

"Så var du också", säger min styvmor, men jag kan inte minnas det.

När barnet ifrågasätter, blir jag svarslös.

"Varför ska man alltid gå och gå när man är i fjällen? Blir det hål i marken annars? Kan man ramla ner?"

Ibland tappar jag tron på det hela. Vad ÄR egentligen meningen med att bestiga ett berg? Och vad är vitsen med att locka in honom i något som inte faller sig naturligt?

Men så hör jag honom berätta för kompisarna om sin mammas vapen. "Det heter Viktoria och har asvassa knivar, flera stycken, och en sax och en petare och en sak som man kan öppna allt med! Också sprit."

Det är min Victorinox, som gjort avtryck på tältturer.

Och tältet har blivit ganska hemtamt. Abbe bestämmer vilket rum som ska vara vad – vi har ju ganska många om man räknar innertält, absid, bakom och framför, och det gör vi förstås.

Det börjar dugga en dag när vi slagit upp det, ett sådant där ihållande, evigt, grått, knappt synligt men ändå fullkomligt förfärligt väder när man bor i tält och inte har andra planer än att bo i det där tältet. Jag känner uppgivenheten komma. Hur ska jag få den här dagen att verka positiv? Hur ska jag kunna svara på varför-frågan? Vi stänger dragkedjorna och läser böcker. Abbe hyschar och vi blir båda tysta.

"Mamma, vet du vad det är som låter?"

Nej, jag vet inte.

"Det är regnet mot tältet. Coolt, va?"

Och hoppet rör på sig. Det är fortfarande vid liv.

Josefin Olevik

Josefin Olevik – som vill sticka en rosa "pussyhat" och försöker glädja sig åt världens samlade motstånd.

